

Царь Тюлпанъ обичалъ ловѣтъ на дизи звѣрове и често отивалъ за ловъ съсь своитѣ придворни. Царицата Роза оставала въ кжщи, занимавала се съ разни ржкодѣлия и обичала да се разхожда въ градината съсь ябълковитѣ дървета.

Единъ пжтъ царицата се разхождала въ градината и си мислила: „Какъ би било хубаво, ако тукъ—въ градината тичеха дѣца около мене; какъ бихъ ги обичала, и какъ бихъ ги галила!“ Единъ день, като се разхождала въ градината пакъ така замислена и печална, царицата съзрѣла въ дъното на градината едно ябълково дърво, съ златни ябълки, което имало на самия си върхъ само една много червена — хубава ябълка. Царицата се спрѣла и замислила: „Какво е това чудо! Всичкитѣ ябълки сж златни, а само една отъ тѣхъ е червена“ . . . И изведнажъ тя чула гласъ: „Защо, ти царице, се очудвашъ? За какво си се замислила? Царицата се обърнала на страната, откждѣто чула гласътъ, и още повече се очудила: на дървото видѣла единъ малъкъ гърбавъ човѣкъ, съ дълги ржцѣ и дълга бѣла брада.

Този човѣкъ като птица седѣлъ на дървото и я гледалъ.

— Кой си ти, и какво правишъ тукъ? попитала царицата.

— Азъ съмъ слуга на феята „Желание“ и пазя тази червена ябълка отъ птицитѣ, отговорилъ малкия гърбавъ човѣкъ:

— А каква е тази ябълка? попитала царицата.

— Тя е прѣдзначена за Васъ, казалъ грѣблю!

— А какво ще стане съ мене, ако я изямъ?

— Тъкмо слѣдъ една година ще се изпълни това, което Вие най-много желаете. Царицата се радвала и помолила гърбавия човѣкъ да откжсне ябълката за нея.

— Вземи! Но азъ съмъ длъженъ да Ви кажа,